

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XI. De Messalianorum haeresi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

καὶ ἡ σκῆψις ἀλαζονείας μεσῶ, καὶ τῆς Φαρι-
 σαϊκῆς διδασκαλίας δότογον. καὶ γὰρ ἐκεῖ-
 νοι, κατήγορον τῶ τῶ ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰα-
 τρῶ, τοῖς ἱεροῖς λέγοντες ἀποστόλοις ἵνα ἢ μὲν
 τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθ' ἰδὲ ὁ διδάσκαλος
 ἰμῶν, καὶ διὰ τῆς πρῶτης δέ φησιν ὁ θεὸς πρὸς
 τῶ τοιούτων, ὅ λέγοντες καθάρσος εἰμι, μή
 μὲν ἀπὸ ἐσθ' ἀκαπὸς τῆ θυμῶ μὲν ἀλλὰ τὴν
 τέτων διελέχεν ἀνεῖαν, ἔτε παρῆν. καὶ
 ἔδ' ἠένεκα, ἔπι τὰ λοιπὰ βαδίζομαι
 διηγῆσεως.

A textus plenus superbiæ, & in Phariseo-
 rum doctrina manans. Nam & illi su-
 premum animarum & corporum me-
 dicum accusant, dicentes sanctis Apo-
 stolis: Quare cum publicanis & pecca-
 toribus manducat Magister vester? Et
 de huiusmodi hominibus Deus per
 Prophetam ita loquitur: Qui dicunt
 mundus sum; ne me tangas. Hic est
 fumus furoris mei. Sed non est huius
 temporis nec loci, istorum dementiam
 refutare. Quocirca ad eorum quæ re-
 stant, narrationem pergamus.

Κεφ. ια΄.

B

CAP. XI.

De Messalianorum hæresi.

ΚΑὶ τὸν τὸν χρόνον, καὶ τῶν μεσαλια-
 νῶν ἐβλάσθησεν ἄρεσις. διχίτας ἦ τέτες
 πρῶτα γορῶσιν ὅ εἰς τὴν ἐλλάδα φωνῆν
 ἴκοντο μετὰ βαλόντες, ἐχρησίζοντες ἑτέραν πρῶ-
 ηγορίαν ἐκ τῆς πρῶτης, ἡνωμένην. ἐν-
 θουσιαστικῶν καλῶν, δαίμονος τῶ ἐνεργ-
 γίας εἰσδεδείκται, ἐκ πρῶτος ἀγίας παρ-
 ούσιαν ταύτην ὑπολαμβάνοντες, οἱ ἦ τελείαν
 τὴν νόσον εἰσδεδείκται, ἀποσρέφοντες μὴν
 τὴν τῶ χερῶν ἐργασίαν ὡς πονηρῶν ὑπὸ τῶ
 ῥῆσιν ἀγίας ἐκ διδόντες, τὰς τῶν οὐραίων φαν-
 τασίας προφητείας ἀποκαλεῖσιν. ταύτης ἐγέ-
 νουτο τῆς ἄρεσεως δρχηγοί, δαδὸς τε ἔσαβ-
 βας καὶ ἀδελφοί, ἔεραμῶς, καὶ συμεώνης, καὶ
 ἄλλοι πρῶτος τέτοις, οἱ τῆς μὴν ἐκκλησιαστικῆς
 ἐσθ' ἀπέστησαν κοινωίας, ἔδ' ἐν ἔτε ὀνόματι
 ἔτε λωδῶν φάσκοντες τὴν θείαν τροφήν, πρὸς
 ἧς ὁ δεσπότης ἐφρησεῖς, ὁ τράγων μετὴν
 σάρκα, καὶ πινῶν μετὸ αἷμα, (ἦσε) εἰς τὸν
 αἰῶνα. κρύπτειν ἦ τὴν νόσον περῶμενοι, καὶ μὲν
 ἐλέγχες ἀναιδῶς ἐξαρῶντες, καὶ ἀποκηρῆσ-
 σι τὰς ταῦτα φρονῶντες ἀπερῶ ἐν τῆ ψυχῆ
 πρὸς φέρουσι. ληθῶ μὴ ἐν, ὁ τῶν μελιτῶν
 ἐκκλησίαν ἰδύνας, ἀνὴρ ζήλω θείῳ κοσμέμε-
 νος, πολλὰ τῆς νόσεως ταύτης ἀπάσαντα θεα-
 σάμενος μοναστήρια, μᾶλλον ἢ ἀπήλαμα
 λησρικά, ἐνέπρησε ταῦτα, καὶ ἐδὴ λύκους ἐκ
 τῆς ποίμνης ἐξήλασεν. ὡσαύτως ἦ καὶ ὁ πα-
 νδύφης ἀμφιλόχιος, τὴν λυκαόνων μη-
 τρώπολιν νέμεν πεπεσιυμένος, ἔσ' ἅπαν ἰδύ-
 νων τῶ ἐν, ἐπισκῆψασαν ἀνὸς τὴν λύμην
 ταύτην μαθῶν, ἐξάνεσθησε πάλιν, καὶ τὰ πρῶ-
 αὐτῶν ἐνέμομενα τῆς λωδῆς ἐκείνης ἠλθῶ ἐφῆρωσε

B EODEM tempore Messalianorum
 quoque hæresis exorta est. Euchitis
 autem eos vocant, qui nomen illo-
 rum in Græcam linguam transtule-
 runt. Aliam etiam habent appellationem
 ex te ipsa innotuit. Enthusiasæ enim
 vocantur, eo quod dæmonis cu-
 jusdam impulsu agantur, eam Spiritus
 Sancti præsentiam esse existimantes.
 Porro qui huius erroris labe penitus
 corrupti sunt, opus manuum averfunt
 ut vitium; Somnoque se totos de-
 dentes, somniorum visa prophetias ap-
 pellant. Huius sectæ principes fue-
 runt Dadoes & Sabbas & Adelphius,
 cum Herma & Symeone, & alius pluri-
 bus. Qui se ab Ecclesiastica quidem
 communione neutquam separarunt,
 nec prodesse quidquam, nec nocere
 dicentes escam Divinam: de qua ta-
 men Dominus noster Christus ita lo-
 quitur: Qui manducat meam carnem,
 & bibit meum sanguinem, vivet in æ-
 ternum. Dum autem morbum suum
 occultare student, etiam posteaquam
 convicti sunt, impudenter negant, eos-
 que condemnant qui eadem sentiunt,
 quæ ipsi in pectore habent recondita.
 Letoius igitur Ecclesiæ Meletinensis
 Episcopus, vir Divino zelo præditus,
 cum multa monasteria, vel potius spe-
 luncas latronum, erroris istius labem
 hausisse cerneret, ea incendit, & lupos
 ab ovili procul abegit. Simili modo
 Amphilocheius ille celeberrimus, qui
 metropolim Lycaoniæ pastoralis cura
 regendam susceperat, & universam
 provinciam gubernabat, cum hanc
 pestem pervasisse illuc didicisset, rur-
 sus eam depulit, & gregem sibi com-
 missum ea labe liberavit. Præclaris-

simus vero Flavianus, postquam Antiochenae urbis Episcopus factus est, audiens illos Edessae degere, & doctrinae suae venenum in vicinos spargere; missa Monachorum multitudine, Antiochiam eos adduxit, morbumque suum inficientes hoc modo redarguit. Accusatores eorum calumniari dixit, & testes mentiri. Cumque Adelphium qui tum admodum senex erat, blande accessisset, & juxta se proxime sedere iussisset: Nos, inquit, o senex, qui longiorem duximus vitam, hominum naturam diligentius cognitam habemus, & aduersariorum demonum artes intelligimus: usque & experimento largitionem gratiae didicimus. Isti vero cum sint iuvenes, & nihil istorum accurate noverint, idonei non sunt qui spirituales sermones audiant. Expone igitur mihi, qua ratione dicatis aduersarium quidem spiritum recedere; superuenire autem gratiam Spiritus Sancti. His sermonibus affectus senex ille, virus omne quod latebat, effudit. Et ex Divino quidem baptismo nullam utilitatem obvenire dixit iis, qui illum consequi meruissent: solam vero sedulam orationem expellere demonem inhabitantem. Omnes enim qui eduntur in lucem, ut naturam, sic etiam demonum servitutem, ex primo parente trahere dicebat. His vero per sedulam orationem effugatis succedit demum Spiritus Sanctus, qui praesentiae suae significationem det sensibilem atque visibilem: & corpus quidem perturbationum motu liberet; animam vero ab insita ad deteriora propensione retrahat: ita ut in posterum nec jejunio opus sit quod corpus maceret, nec doctrinam quae refranet: & recte atque ordinate doceat incedere. Porro qui hunc affectus est, is non solum protervis corporis motibus liberatur; verum etiam res futuras manifeste praevidet, & Divinam Trinitatem oculis suis contempletur. Hac ratione Divinus Flavianus, cum fetidi fontis venas perfodisset, & impietatis aquas eliciisset, infelicem senem his verbis allocutus est. Inveterate dierum malorum: os tuum te coarguit, non ego, & labia tua testimonium dicunt contra te ipsum. Detecta igitur haeresi, expulsi sunt ex Syria: & in Pamphyliam digressi, eam quoque provinciam hac peste repleverunt.

Αποίμνιον. Φλαβιανός ὁ πολυθρύλλητος τὸν αἰλιόχων ἀρχιερέως ἐγεγόνος, ἐν ἐδέσση τῆς διαγνώμαθων, τὸν οἰκίον τοῖς πάλαισιν ἐγχειροπόρτες ἰόν, συμμοεῖαν μοναχῶν ἀποσείλας, ἤγαγέ τε εἰς αἰλιόχων, ἔτι τῶν σον δ' ἄρκεμένους, τὸν δὲ τὸν τρέπον δι' ἡλεγεῖται μὲν γὰρ καὶ ἡγόρας ἐφη συκοφαντεῖν, καὶ τὸν μάρτυρας ψυδ' εἰς τὸν ἰαδ' ἐλφίον ἀγανῶτα πρεσβύτῳ, ἠπίως καλέσας, καὶ πλησίον καθεστῆναι κελεύσας, ἡμεῖς, ἐφη, ὡς πρεσβύτα τὸν πάλαι βεβιακότες βίον, ἀκελεύεσθαι καὶ τὴν ἀνδρωπείαν ἐμάθομεν φύσιν, καὶ τὰ τῆ ἀνιπάλων δαιμόνων ἐγνωμεν μηχανήματα πείρα ἰὲ τῶν τ' χαλεπῶν ἐδιδάχθημεν ἡρηγίαν. ἔτοι ἰνέοι οἴηες, καὶ τέτων ἐδ' ἐν ἀκελεύεως Ἰησάμενοι, πνδυμαλικαίερων ἐπακῶσιν λόγων ἐφέρεσι τοῖς ἀρβόι ἐπέ μοι, ὅπως φάτε καὶ τὸ πνδυματὸ ἐναυλίον ὑποχωρεῖν, καὶ τὸ παναγίς πνδυματος τὴν χάριν Ἰησοῦ αἰ τῆτοις ὁ πρεσβύτης ὁ κείνῳ τοῖς λόγοις καὶ ἀδελχθεῖς, ἐξήμεσεν ἀπαυῖα τὸν κεκρυμμένον ἰόν. καὶ ἐφη μηδεμίαν μὲν ἐν ἔθει βαπτίσματα ὠφέλησαν τοῖς ἀξιεμένοις ἡμεῖς μόνῳ ἰὲ τῶν σπυδαίαν διχλῶ τὸν δαιμόνα τὸν ἐνοικον ἐξελαίνῃν. ἔλκην γὰρ ἔκασον τῶν πνομένων ἐλεγχρὸν ἔπροπάτορος, ὡς περ τῆ φύσιν, ἔτω δὴ καὶ τῶν τῆ δαιμόνων δελείας. τέτων ἰὲ ὑπὸ τ' σπυδαίας ἐλαυνομένων διχλῶ, Ἰησοῦ αἰ λαίπρον τὸ παναλίον πνδυμα, αἰδῶ τῶς καὶ ὁράσι τῶν οἰκίαν παρῆσαν σημαῖον, τὸ τε σῶμα τῆς τῶν παθῶν κινήσεως ἐλευθερῆν, καὶ τῶν ψυχῶν τ' Ἰησά χείρῳ ῥοπίς πανελῶς ἀπαλλάθῃ, ὡς μηκέτι δεῖσθαι λαίπρον μήτε νηστίας πεζύσης τὸ σῶμα, μήτε δασκαλίας χαλινύσης καὶ βαίνῃν διτακία παιδεύσης. ἐμόνον ἰὲ ὅ τε τετελυχηκῶς, τῶν ἔσώματα ἀπαλλάτῃ σκιρτημάτων ἀλλά ἔραφῶς ἡ μέλλοντα προορᾷ, ἔτιν τε αἰ δα τὴν θείαν τοῖς ὀφθαλμοῖς θεωρεῖ. ἔτως ὁ θεῖος Φλαβιανός τὴν δυσώδη διορύξας πηγήν, ἔγυμνώσας πᾶσα σκευάσας τὰ διωσέεινάματα, πρὸς τὸν δύσνηον ἐφη πρεσβύτῳ, πωπαλαιωμένη ἡμερῶν κακῶν, ἠλεγεῖ σέ σόν σῶμα καὶ ἐκίε γὰ τὰ ἰχέλησιν καλεμαρτύρησάν σε, δήλης δὴ τὰ τῶν ἰόσιν γενημη ἐκείνη τ' μὴν σφείας ἐξηλάθησαν εἰς ἰὲ τὴν παμφυλιαν ἐχώρησαν, ἔταυτην τ' λῶθης ἐπέπλησαν.